

RENÉE OLSTHOORN

Josefiens
Levende
Hemel

roman

Happy in de Hofstad 2

Josefiens Zevende Hemel

Renée Olsthoorn bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Happy in de Hofstad-serie:

De Franse slag

Josefiens Zevende Hemel

Een serenade voor Gina

Renée Olsthoorn

Josefiens Zevende Hemel

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020542875

ISBN audio 9789020542882

NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Esther Verhoef, Stouthandel Illustraties

www.bedofroses2017.wordpress.com

www.zomerenkeuning.nl

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de auteur. Iedere gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere manier dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor Tracy en Nanna

Voorwoord

Om te beginnen bedank ik alle lezers van mijn debuutroman *De Franse slag* heel hartelijk. Jullie enthousiasme stimuleerde mij enorm om verder te gaan met de trilogie, waarvan *Josefiens Zevende Hemel* het tweede deel is.

Verder bedank ik mijn editors voor hun opbouwende kritiek en broodnodige correcties. Stouthandel dank ik voor de fraaie illustratie, Haags Bureau voor de stijlvolle vormgeving en Erica Roozendaal voor het heerlijke vegan recept voor Haagse Bluf.

Ten slotte dank ik de moderators van de Hebban Feelgood Club die mij de ruimte hebben gegeven om te vertellen over romantische literatuur in het algemeen en mijn eigen werk in het bijzonder.

Josefiens Zevende Hemel kun je lezen zonder *De Franse slag* te kennen, maar het verhaal zal zeker een extra dimensie krijgen als dat wel het geval is, want diverse personages uit *De Franse slag* keren terug, zoals Berend Boterenbrood, zijn dochter Eva en haar grote liefde Lucien, en ook Eva's vriendin Els Weesjes, die een enorme blunder begaat. Die blunder is te lezen in het korte verhaal *Misverstand aan het strand*, dat als extra in het boek is opgenomen.

Nieuwe (hoofd)personen in dit boek zijn onder meer Josefiën Boterenbrood, haar tweelingzus Barbara, Luke Lovegrow en Victor en Veronica van der Velden. Ik heb ze allemaal in mijn hart gesloten, hopelijk jij ook na het lezen van het boek.

Veel leesplezier!

Renée Olsthoorn

*I want a little sugar in my bowl,
I want a little sweetness down in my soul,
I could stand some lovin', oh so bad,
Feel so funny, I feel so sad...*

(Nina Simone, 1967)

Hoofdstuk 1

Josefien, Penelope en een boze meneer

‘Ouch! Bloody hell!’

Geschrokken keek Josefien Boterenbrood naar het van pijn vertrokken gezicht van de man die voor haar stond bij de kassa van haar vaste supermarkt in Londen. Haar winkelwagen met dochtertje Penelope in het zitje bleek per ongeluk nogal hardhandig in botsing te zijn gekomen met zijn enkel.

‘U mag geen *bloody hell* zeggen van mijn mama,’ zei haar dochtertje verontwaardigd met de spontaneïteit die zo eigen is aan een kind.

Het was een knap exemplaar zag Josefien in de gauwigheid. Lang, donker krullend haar, en zijn ogen hadden een heel bijzondere tint: groen met goudbruine vlekjes. Heel apart.

Dankzij het kind verscheen er tegen wil en dank een glimlach om zijn mond. ‘Sorry, *poppet*. Maar je moeder reed tegen mijn enkel op, en dat voel je. Hoe heet je?’

‘Penelope, maar Penny mag ook.’

‘Sorry, Penny.’

Josefien keek de man berouwvol aan. ‘Excuus voor mijn onhandigheid én voor mijn, eh... mondige kleuter. Ik hoop dat ik u niet al te erg heb bezeerd. Weet u, ik was wat –’

‘In het vervolg beter uitkijken graag,’ onderbrak hij haar op

onvriendelijke toon, terwijl de glimlach voor haar dochttertje plaatsmaakte voor een boze blik aan haar adres. Daarna draaide hij zich om om af te rekenen. ‘*Dumb blonde*,’ hoorde ze hem nog mompelen.

What the fuck, dacht ze verbijsterd. Na alles wat ze de afgelopen tijd had meegemaakt, na alle huwelijks spanningen, de scheiding en de stress vanwege de geplande verhuizing naar Nederland kon Josefien niet veel meer hebben. Geen wonder dus dat de laatste opmerking van die kerel de druppel was die haar tolerantie-emmer deed overlopen.

Toen hij zijn pasje in het pinautomaatje stak, sprak ze hem weer aan: ‘Gaan we op de seksistische toer, *sir*?’

Als door een wesp gestoken draaide hij zich weer om, en als blikken hadden kunnen doden...

‘Het was een ongelukje, ik heb toch “sorry” gezegd? Ik heb de afgelopen tijd voldoende irritante dingen meegemaakt om ook nog eens voor *dóm* uitgemaakt te worden.’

‘*Temper, temper*,’ mompelde de man zonder zich te verontschuldigen. Vervolgens pakte hij zijn boodschappen in en liep er ietwat hinkend mee weg.

In gedachten stak Josefien haar middelvinger naar hem op. Met een rood hoofd van irritatie, haar donkerblauwe ogen bijna zwart van woede zwaaide ze haar lange blonde haren naar achteren en begon driftig haar boodschappen op de band te leggen. Ze negeerde de verbaasde blikken van haar dochttertje en de kassière toen ze er een beurtbalkje op smeed om haar boodschappen af te scheiden van die van de volgende klant.

‘Wind je toch niet op, *my dear*,’ zei een elegant geklede en dito gekapte dame op leeftijd achter haar. ‘Mannen!’ Hoofdschuddend legde ze haar boodschappen op de band. ‘Hoe knap ze ook zijn, hoe goed ook in bed, als ze geen manieren hebben, als het chagrijn ervanaf druipt, zie je op een gegeven moment dat fraaie uiterlijk niet meer. Geloof mij maar.’

En of Josefien haar geloofde! Ze wist er alles van. Inwendig moest ze lachen om het oudje dat er zo zonder enige gêne seks bij had gehaald, terwijl ze wildvreemden voor elkaar waren en de man bovendien niet kenden.

Precies vijf jaar geleden was ze inderdaad op een knap uiterlijk en een fraai lichaam gevallen. Na een paar jaar was ze er echter keihard achter gekomen dat schoonheid inderdaad vanbinnen hoort te zitten, dat de buitenkant weliswaar prettig is om naar te kijken maar er in wezen niet toedoet.

‘Ben het hartgrondig met u eens,’ zei Josefien glimlachend tegen het oudje. Was de man-met-de-pijnlijke-enkel dan knap? Ja, die man was knap, dat had ze toch zeker meteen gezien. Ze herinnerde zich vooral die vreemde kleur ogen en zijn stralend witte gebit dat hij met zijn glimlach voor Penny had laten zien. Ergens was hij haar ook bekend voor gekomen. Waarvan dan?

Who cares, dacht ze schokschouderend. Ze had wel wat belangrijkers aan haar hoofd. Die kerel zou ze nooit meer zien. Ze zou nooit meer een winkelwagentje tegen zijn enkel aanrijden. Dit weekend keerde ze immers voorgoed naar Nederland terug om een heel nieuw leven te beginnen met haar dochtertje Penny, Franse herder Beau en zonder Benedict Barlow, de man van wie ze zojuist was gescheiden.

Ze zette de flesjes drinken, sandwiches en lekkers voor de reis naar Nederland in de auto. ‘Stap in, snoes,’ zei ze vervolgens tegen haar dochtertje. ‘We gaan Beau en onze koffers ophalen.’

Nadat ze Penny veilig had vastgezet in haar stoeltje en zelf achter het stuur was gestapt om voor de laatste keer naar het huis van haar ex terug te keren, dacht Josefien terug aan het laatste moeizame gesprek dat ze met Benedict had gehad. Ze had ermee gewacht tot Penny diep in slaap was, zodat ze niet met de onvermijdelijk ruzieachtige toon van het gesprek geconfronteerd zou worden. Het meisje had het al moeilijk genoeg met de scheiding.

Dat ze uit elkaar gingen was een feit, maar Benedict had tot voor kort niets van haar plan geweten om naar Nederland terug te keren... met Penny én hond Beau. Het was bij hem aangekomen als een ijsskoude douche, en de dreigementen waren dan ook niet van de lucht geweest: hij zou haar beslissing aanvechten, de voogdij opeisen, ze zou Penny nooit meer te zien krijgen, naar alimentatie kon ze fluiten, et cetera.

Nadat hij razend en tierend door de kamer had geijsbeerd, was hij ten slotte moedeloos in een stoel neergeploft, een sombere uitdrukking op zijn gezicht.

Vanaf dat moment had ze hem rustig kunnen uitleggen dat hij als chronisch overspelige echtgenoot, die meer van huis was dan thuis, weinig kans op voogdij maakte. Verder had ze hem bezworen dat hij, dol op Penny als hij was en vice versa, hun dochtertje zo vaak als hij wilde kon zien. Ze ging immers niet naar Verweggistan? Er zat slechts een vlucht van krap één uur tussen. Ten slotte had ze verklaard dat ze, met het oog op de brexit, betere vooruitzichten zou hebben in Nederland dan in Engeland. Ze had namelijk grootse plannen.

Na haar pleidooi had hij het over een andere boeg gegooid. 'Waarom zou je überhaupt bij mij weg willen? Je hebt hier toch alles wat je hartje begeert? Ik heb je zelfs een kind geschonken!' had hij vertwijfeld uitgeroepen.

De herinnering maakte dat ze onwillekeurig moest lachen, wat een verbaasde reactie aan haar dochtertje ontlokte.

'Waarom lach je, mama?'

'Een binnenpretje, snoes, niks bijzonders.'

Tja, om haar een kind te *schenken* was voor hém in een wippie gebeurd, zij had er toch echt wat meer voor moeten doen. De ouderwetse sentimentele uitdrukking vond ze eigenlijk een beetje misplaatst, zo niet ridicuul. Geschonken! Kom op zeg!

Aanvankelijk was hij alles wat haar hartje begerde. Ze was ge-

lukkig met hem, ook al was hij veel van huis en maakte hij lange dagen als CEO van een multinational. Op een kwade dag, toen ze in de wachtkamer van de tandarts zat, moest ze echter uit een tabloid vernemen dat haar man het niet zo nauw nam met de huwelijkse trouw: een breed lachende Benedict en een tegen hem aan schurkende beeldschone vrouw staarden haar vanaf de foto aan, ieder een glas champagne in de hand.

Eerst had hij alles hardnekkig ontkend, maar nadat ze hem had geconfronteerd met diverse Google-hits kon hij niet meer om de waarheid heen. Nooit eerder had ze de aanvechting gehad om zijn naam te googelen. Na het lezen van de tabloid vanzelfsprekend wel.

Hoe had ze zo naïef kunnen zijn?

Tja, hoe?

In de fraaie cottage op het platteland even buiten Londen waar ze woonden, leidde ze een ietwat teruggetrokken bestaan met haar drie passies: haar dochtertje, haar hond Beau en patisserie.

Betrokken bij een duurzame leefbare aarde als ze was, had ze zich de afgelopen jaren ontwikkeld van omnivoor via vegetariër tot veganist. Zodoende had ze zich niet alleen bekwaamd in vegan maaltijden, maar vooral ook in vegan patisserie. Ze was gecertificeerd patissier en had de kunst van het banketbakken old school geleerd. Ze had zich dus radicaal moeten 'omscholen' en had geleerd om eieren, boter en room in te wisselen voor puur plantaardige producten.

Het was Benedict een doorn in het oog geweest dat ze voornamelijk nog vegan maaltijden bereidde. Hij was dan ook allang blij regelmatig te kunnen aanschuiven bij een zakendiner waar hij, zoals hij placht te zeggen, gelukkig *'juicy steaks hanging over the edge of the table'* voorgeschoteld kreeg.

Nee, leven met een omnivoor was het probleem niet, maar leven met een omnivoor die zijn jongeheer buitenshuis niet in zijn broek kon houden, was voor haar zelfrespect een brug te ver.

Toen hij zijn escapades ten slotte toegaf, beweerde hij dood-serieus dat ‘de vrouwen zich nu eenmaal aan zijn voeten wierpen...’ en ‘dat hij daar niets aan kon doen...’ en ‘dat het allemaal niets voorstelde, want het ging slechts om de seks...’

Slechts om de seks! Het verwende rijkeluisventje was duidelijk geen moreel besef bijgebracht.

Opnieuw slaakte Josefien een zucht.

Dat hij woedend was begreep ze wel. Zijn trots was gekrenkt. Zij had immers het initiatief tot scheiden genomen, hij zou de verlaten partij zijn, en dat was voor een trotse man als Benedict een hard gelag.

Naarmate hun gesprek vorderde, had hij ten slotte ingezien dat er niets was wat Josefien zou kunnen bewegen om van haar voornemen af te zien. Bovendien begreep hij dat zijn dochtertje hem minder nodig had dan haar moeder; hij was tenslotte veel te veel van huis voor zijn, eh... werk.

Dankzij zijn veranderende houding kwam er een zekere kalmte over Josefien, ondanks het verdriet dat haar dochtertje was aangedaan en haar ongewisse toekomst.

De kogel was door de kerk.

‘Nog even en ons avontuur gaat beginnen, snoes. We gaan een spannende reis maken,’ zei ze tegen haar kind via de achteruitkijkspiegel.

‘Ja, mammie, ik wil dat oma Rietje mij weer voorleest en oom Berend mij in de lucht gooit en opvangt.’

Nu moest Josefien lachen. ‘Reken maar dat dat gaat gebeuren, liefje.’

Wat is Kent toch mooi, dacht ze, het landelijke weggetje naar hun dorp inslaand. Er was veel wat ze zou missen: het lieflijke heuvellandschap, de eeuwenoude pittoreske dorpjes en, *last but not least*, de prachtige krijtrotsen aan de kust waar ze zo graag rondstruinde met haar kind.

Nederland is ook mooi, en ik hou net zo goed van Den Haag, prentte ze zichzelf in. Richt je op de elementen in Kent die je kunt missen als kiespijn, zoals je overspelige ex. Focus op je grootse toekomstplannen, je gaat je vak van patissier weer oppakken. Heel Holland mag dan bakken, jij bent de beste, dacht ze grinnikend.

En wie weet had ze over een tijdje haar eigen vegan banketbakkerij. De kers op de taart!

In de achteruitkijkspiegel zag Josefen dat Penny zoet in een boekje aan het bladeren was. Ze glimlachte. Haar schitterende dikke bos koperkleurige krullen zou haar altijd aan Benedict blijven herinneren. Ze hoopte oprecht dat zij en Benedict ooit als goede vrienden met elkaar zouden kunnen omgaan, voor Penny.